

Sygn. akt I CSK 713/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z powództwa Ing. H.H. GmbH z siedzibą w W.(Austria)

przeciwko P. G.S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 29 sierpnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 czerwca 2012 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodowej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych.**

Uzasadnienie

Powód Ing.H. H. GmbH z siedzibą w W.(Austria) domagał się zasądzenia od strony pozwanej P. G. spółki z o.o. w W. (przekształconej następnie w P. G. S.A. w W.) kwoty 213.395 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot: 30.485 zł od dnia 30 listopada 2008 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł od dnia 31 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł od dnia 31 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł. od dnia 28 lutego 2009 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł od dnia 31 marca 2009 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł od dnia 30 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty, 30.485 zł od dnia 31 maja 2009 r. do dnia zapłaty tytułem części ceny sprzedaży udziałów „H. T. & L. P.” spółki z o.o. w W. należnej powodowi na podstawie umowy sprzedaży zawartej między powodem jako sprzedającym i pozwaną Spółką jako kupującą w W. w dniu 22 października 2008 roku.

Wyrokiem z dnia 9 września 2011 r. Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo w całości, opierając rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych.

Powód oraz G. G. Holding GmbH (spółki austriackie) byli współnikami „H. T. & L. P.” spółki z o.o. z siedzibą w W. Zgodnie z paragrafem 10 umowy spółki, zbycie lub zastawienie udziałów przez współnika wymagało zgody Zgromadzenia Wspólników.

W dniu 4 września 2008 r. wskazani wyżej wspólnicy powzięli pisemną uchwałę, bez uprzedniego zwołania Walnego Zgromadzenia Wspólników, w przedmiocie udzielenia powodowi zgody na sprzedaż pozwanej Spółce wszystkich udziałów przysługujących powodowi w „H. T. & L. ” spółce z o.o. w W. W treści uchwały zapisano, iż „1. Zgodnie z § 10 ustęp 2 Umowy Spółki wyraża się niniejszym zgodę na zbycie 2.464 (...) udziałów spółki, będących w posiadaniu Ing. H. GmbH na rzecz P. G. sp. z o.o. z siedzibą w W. 2. Uchwała wchodzi w życie w dniu jej podjęcia.”

W dniu 22 października 2008 r. powód zawarł z pozwaną Spółką umowę sprzedaży 2.464 udziałów przysługujących powodowi w „H. T. & L. P.” sp. z o.o. o wartości nominalnej 500 zł każdy, stanowiących 24,6% kapitału zakładowego tej spółki za cenę 2.145.530 złotych, płatną w 71 miesięcznych ratach, w ostatnim dniu

miesiąca, poczynając od listopada 2008 r., (70 równych rat po 30.485 zł. oraz ostatnia 71 rata w wysokości 11.580 zł.

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2009 r. Sąd Rejonowy, na wniosek „H. T. & L. P.” sp. z o.o. wykreślił powoda jako współnika z akt rejestrowych Spółki. Następnie postanowieniem z dnia 12 maja 2009 r. Sąd Rejonowy ponownie, na wniosek „H. T. & L. P.” sp. z o.o., wpisał powoda do akt rejestrowych Spółki jako jej współnika posiadającego 2.464 udziałów.

W dniu 26 maja 2009 r. powód otrzymał pocztą zawiadomienie o zwołaniu na dzień 21 maja 2009 roku Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników „H. T. & L. P.” sp. z o.o. W porządku obrad Zgromadzenia, w których powód nie uczestniczył, umieszczono między innymi „podjęcie uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na zawarcie przez „Ing. H. H. GmbH” i „P. G.” sp. z o.o. umowy sprzedaży przez powoda 2.464 udziałów w spółce na rzecz pozwanej, dokonanej w dniu 22 października 2008 roku. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników „H. T. & L. P.” sp. z o.o. w uchwale nr 4 podjętej w dniu 21 maja 2009 r. nie wyraziło zgody na zawarcie przez powoda wspomnianej umowy sprzedaży udziałów.

W dniu 18 czerwca 2009 r. powód wniósł do Sądu Okręgowego w W. pozew o ustalenie nieistnienia opisanej wyżej uchwały nr 4 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników „H. T. & L. P.” sp. z o.o. z dnia 21 maja 2009 r. Wyrokiem zaocznym z dnia 21 września 2009 r. w sprawie ...485/09, Sąd Okręgowy w W. ustalił nieistnienie wskazanej uchwały nr 4. W dniu 30 kwietnia 2009 r. powód wezwał pozwaną Spółkę do zapłaty zaległych rat ceny sprzedaży udziałów.

W tych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione, wskazując, że umowa sprzedaży udziałów z dnia 22 października 2008 roku, poprzedzona zezwoleniem wspólników spółki „H. T. & L. P.” na jej zawarcie, udzielonym w formie pisemnej uchwały z dnia 4 września 2008 roku (art. 227 § 2 k.s.h.) jest, w świetle art. 180 k.s.h., i art. 182 § 2 i 3 k.s.h., ważna i stanowi podstawę zobowiązania pozwanej Spółki do uiszczenia na rzecz sprzedawcy dochodzonej części ceny, zgodnej co do kwoty i sposobu jej uiszczenia z ustaleniami stron zawartymi w tej umowie.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 roku oddalił apelację wniesioną przez stronę pozwaną, dzieląc ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i uznając je za własne. Zgodził się z zaprezentowaną przez Sąd I instancji wykładnią przepisów kodeksu spółek handlowych co do dopuszczalności podjęcia przez wspólników pisemnej uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na zbycie na rzecz pozwanej Spółki przez powoda udziałów w „H. T. & L. P.” sp. z o.o., bez uprzedniego odbycia Zgromadzenia Wspólników (art. 227 § 2 k.s.h.). Nie zaaprobował poglądu strony pozwanej, że w świetle art. 180 k.s.h. i art. 63 § 2 k.c. zgoda wspólników powinna być wyrażona w formie pisemnej z podpisami wspólników notarialnie poświadczonymi. Podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji co do ważności umowy sprzedaży udziałów z dnia 22 października 2008 roku, co w konsekwencji skutkowało przyjęciem istnienia obowiązku zapłaty przez pozwaną Spółkę części ceny sprzedaży.

Odnosząc się do przedłożonego przez stronę pozwaną, w toku postępowania apelacyjnego, prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2011 roku w sprawie ...565/11, w którym Sąd ten ustalił, że nie istnieje uchwała wspólników spółki „H. T. & L. P.” sp. z o.o. w W. z dnia 4 września 2008 roku, dotycząca wyrażenia zgody na zbycie udziałów własnych spółki (k. 495 akt sprawy), Sąd drugiej instancji wskazał, że obie strony nie kwestionowały treści ani prawomocności tego wyroku, co czyniło zbędnym jego dopuszczenie jako dowodu. Sąd podniósł dalej, że wyrok ten nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy o zapłatę, albowiem ustalenie nieistnienia uchwały nastąpiło tylko w stosunkach między stronami tamtego procesu, czyli G. G. Holding GmbH i „H. T. & L. P.” sp. z o.o. w W., które są związane jego treścią.

Z art. 365 k.p.c. wynika, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że tylko strony tamtego procesu, nie zaś osoby trzecie, nie występujące w tamtym procesie, są tym wyrokiem związane, a sądy i inne organy nie mogą odmiennie przyjmować w stosunkach między tymi stronami. Omawiany wyrok cieszy się, zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawomocnością, ale nie prawomocnością rozszerzoną, skuteczną erga omnes. Rozszerzona prawomocność orzeczeń sądowych jest przewidziana w art. 435 § 1, art. 452, 458 § 1, art. 479⁴³ k.p.c. oraz w art. 254 § 1 k.s.h. i art. 427 § 1 k.s.h.

Dalej Sąd drugiej instancji wskazał, że omawiany wyrok nie jest prejudykatem w niniejszej sprawie. O prejudykalnej naturze prawomocnego wyroku można mówić wtedy, gdy w postępowaniu tym występują te same strony albo osoby objęte prawomocnością rozszerzoną orzeczenia, a ponadto, gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem, a toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy. Z wyjątkiem wypadków przewidzianych w ustawie, prawomocny wyrok nie może mieć mocy wiążącej dla podmiotu, który nie uczestniczył w postępowaniu poprzedzającym jego wydanie. Wbrew stanowisku strony pozwanej, prawomocny wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2011 roku w sprawie ...565/11 nie rozstrzyga definitywnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nieistnienia uchwały wspólników „H. T. & L. P.” sp. z o.o. w W. z dnia 4 września 2008 roku w sprawie zgody na zbycie udziałów, w każdym razie nie rozstrzyga tak w stosunku do stron niniejszego procesu.

W skardze kasacyjnej, strona pozwana, zaskarżając wyrok w części oddalającej apelację pozwanej Spółki, zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 3 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 385 k.p.c. i art. 381 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 244 k.p.c. Zarzuciła ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h. i przepisu art. 227 § 2 k.s.h. w związku z art. 182 § 1 k.s.h.

Formułując powyższe zarzuty pozwana Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sformułowane w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzuty naruszenia przepisów postępowania- art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 3 k.p.c. przez nietrafne zaaprobowanie pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodu z zeznań

świadka I. T. oraz naruszenie art. 299 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, nie mogą być uwzględnione z uwagi na to, że odnoszą się do postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Postanowienia Sądu Okręgowego o oddaleniu tych wniosków dowodowych wydane zostały na rozprawach, a obecny na nich pełnomocnik profesjonalny strony pozwanej nie zgłosił zastrzeżenia z art. 162 k.p.c. wobec tych czynności procesowych Sądu pierwszej instancji (k. 182,206 akt). W świetle ustabilizowanego orzecznictwa (por. uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 144, uchwała SN z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 103, wyroki SN : z dnia 14 września 1998 r., I PKN 322/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 641, z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 580/00, OSNP 2003, nr 14, poz. 332, oraz nie publikowane wyroki SN z dnia 30 września 2004 r., IV CK 710/03, z dnia 10 grudnia 2004 r., III CK 90/04, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, z dnia 4 października 2006 r., z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CSK 340/06, z dnia 15 czerwca 2007 r., II CSK 96/07, z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 409/08, oraz z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 96/09), strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji, jak również w skardze kasacyjnej, uchybienia przez sąd przepisom postępowania, dotyczącego wydania postanowienia oddalającego wnioski o przeprowadzenie dowodów, jeżeli, w trybie art. 162 k.p.c. nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie.

Celem wskazanego wyżej przepisu jest pobudzenie inicjatywy procesowej stron, zapobieganie ich nielojalności przez zobligowanie do zwracania na bieżąco uwagi sądu na wszelkie uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenie do celowego tolerowania przez strony takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania ich w środkach odwoławczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II CSK 229/06).

Nie jest trafny zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 381 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i 244 k.p.c. przez oddalenie wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2011 roku w sprawie ...565/11, skoro postanowienie oddalające ten wniosek dowodowy pozwanej Spółki zapadło na rozprawie, a obecny na niej pełnomocnik skarżącej nie zgłosił zastrzeżenia z art. 162 k.p.c. do protokołu rozprawy, co uniemożliwia aktualne powoływanie się na ten zarzut w skardze

kasacyjnej. Należy przy tym wskazać, że żadna ze stron nie kwestionowała ani faktu wydania tego wyroku, ani jego treści czy też jego prawomocności.

Na uwzględnienie nie zasługuje także kolejny, sformułowany w skardze kasacyjnej, zarzut procesowy – naruszenia art. 385 k.p.c., albowiem wprawdzie Sąd Apelacyjny podzielił zarzut apelacji co do błędnej wykładni przez Sąd pierwszej instancji art. 247 k.p.c., ale po pierwsze uznał, że nie ma to znaczenia dla końcowego wyniku sprawy, po drugie zaś pozostałe zarzuty procesowe i materialnoprawne sformułowane w apelacji uznał za nietrafne, co dawało podstawy do oddalenia apelacji jako bezzasadnej i pozostawało w zgodzie z treścią art. 385 k.p.c.

Bezzasadność zarzutów wywiedzionych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej, skutkuje rozważeniem zarzutów naruszenia prawa materialnego w odniesieniu do stanu faktycznego, ustalonego przez Sąd drugiej instancji, którym Sąd Najwyższy pozostaje związany.

Z tych ustaleń wynika, przypomnieć należy, że wspólnicy „H. T. & L. P.” sp. z o.o., udzielili w dniu 4 września 2008 roku zezwolenia na zbycie na rzecz pozwanej Spółki udziałów przysługujących powodowi, w formie pisemnej uchwały (bez podpisów notarialnie poświadczonych), podjętej bez uprzedniego zwołania zgromadzenia wspólników.

Skarżąca kwestionuje poprawność dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny, że takie działanie wspólników było dopuszczalne w świetle art. 227 § 2 k.s.h. w związku z art. 182 § 1 k.s.h. W jej ocenie doszło także do naruszenia art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h. przez przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że wyrażenie zgody przez wspólników nie wymagało poświadczenia notarialnego podpisów wspólników na pisemnej uchwale z dnia 4 września 2008 roku.

Analizę powyższych zarzutów należy rozpocząć od przypomnienia, że zasadą jest swoboda decyzji wspólnika spółki z o.o. w kwestii zbycia przypadających mu w spółce z o.o. udziałów na rzecz innego podmiotu, co jest konsekwencją samej natury spółki kapitałowej, opierającej swoją działalność na substracie kapitałowym, przy zmniejszonym znaczeniu osobowych powiązań między wspólnikami. Art. 180 k.s.h. zastrzega dla umowy zbycia udziałów formę pisemną z podpisami notarialnie poświadczonymi, przy czym w orzecznictwie

i doktrynie panuje zgoda, że jest to forma pod rygorem nieważności, a jej funkcją jest przeciwdziałanie niebezpieczeństwu antydatowania umów wymienionych w tym przepisie, niosącemu ewentualne zagrożenia dla pewności obrotu.

Stosownie do art. 182 § 1 k.s.h., zbycie udziału, jego części lub ułamkowej części udziału oraz zastawienie udziału, umowa spółki może uzależnić od zgody spółki albo w inny sposób ograniczyć. W doktrynie wskazuje się, że przepis ten ma na celu ochronę interesu spółki, albowiem przeciwdziała niekontrolowanym przez spółkę zmianom w składzie osobowym wspólników. „Ograniczenie w inny sposób” za pomocą klauzul umownych (winkulacyjnych) swobody w zbywaniu udziałów, może oznaczać ograniczenie podmiotowe, odnoszące się na przykład do osoby kandydata na nowego wspólnika, przedmiotowe np. co do wymogu prowadzenia przez kandydata na nabywcę określonej działalności czy też temporalne, polegające na dopuszczeniu rozporządzania udziałami dopiero po upływie określonego czasu, przykładowo po upływie pierwszego roku obrachunkowego. Umowa spółki może uzależnić zbycie udziałów od zgody spółki reprezentowanej przez zarząd, ale także od zgody wyrażonej przez zgromadzenia wspólników, rady nadzorczej czy nawet podmiotu trzeciego np. rady gminy, wojewody).

Stosownie do art. 182 § 2 k.s.h., jeżeli zbycie uzależnione jest od zgody spółki, stosuje się przepisy § 3-5, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. § 3. Zgody udziela zarząd w formie pisemnej.

W doktrynie i orzecznictwie dominuje pogląd, że zgodę spółki (reprezentowanej przez zarząd), zgodę zgromadzenia wspólników lub rady nadzorczej lub zgodę innego podmiotu wskazanego w umowie spółki, należy traktować jak zgodę osoby trzeciej w rozumieniu art. 63 k.c. (por. wyrok SN z dnia 7 września 1993 roku, II CRN 60/93, OSNC 1994, nr 7-8, poz. 59, z dnia 31 maja 1994 roku, I CRN 56/94, nie publ., z dnia 12 maja 2004 roku, III CK 512/02, nie publ., z dnia 9 lutego 2007 roku, III CSK 311/06, nie publ.) Odnosi się to zarówno do skutków braku zgody uprawnionego podmiotu na zawarcie umowy zbycia udziałów (art. 63 § 1 k.c.), jak i formy, w której ta zgoda powinna być wyrażona (art. 63 § 2 k.c.), chyba, że przepisy kodeksu spółek handlowych autonomicznie regulują to zagadnienie.

W pierwszej kwestii przeważa stanowisko, że umowa zbycia udziałów, zawarta przez wspólnika bez zgody uprawnionego podmiotu, stanowi czynność niezupełną (*negotium claudicans*). Jest obarczona sankcją bezskuteczności zawieszanej, i to zarówno wobec spółki, jak i w stosunkach między stronami umowy zbycia udziałów. Umowa zbycia może stać się skuteczna w razie udzielenia zezwolenia przez właściwy podmiot, po jej zawarciu (por. wyrok SN z dnia 7 września 1993 roku, II CRN 60/93, OSNC 1994, nr 7-8, poz. 59, z dnia 31 maja 1994 roku, I CRN 56/94, nie publ., z dnia 12 maja 2004 roku, III CK 512/02, nie publ., z dnia 9 lutego 2007 roku, III CSK 311/06, nie publ.) Pogląd ten jest aprobowany w doktrynie.

Podnieść przy tym należy, że w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca sytuacja braku zgody na zbycie przez powoda udziałów, albowiem w świetle, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej, ustaleń faktycznych, zgoda ta została wyrażona przez uprawniony organ czyli zgromadzenie wspólników w drodze uchwały podjętej przez wspólników w trybie art. 227 § 2 k.s.h. przed sprzedażą udziałów przez powoda na rzecz pozwanej Spółki.

Zarzuty materialnoprawne skargi koncentrują się wokół formy tej zgody, albowiem zdaniem skarżącej, zgoda ta powinna być wyrażona w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi, czyli w formie zastrzeżonej dla umowy zbycia udziałów (art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h.) .

Tymczasem w przedmiocie formy zgody na zbycie udziałów można wyróżnić trzy możliwe warianty. W pierwszym, zgodnie z art.182 § 3 k.s.h. czyli regulacją kodeksową, zgody udziela spółka, reprezentowana przez zarząd, w formie pisemnej, co wyłącza stosowanie art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h. W drugim wariantcie do wyrażenia zgody, umowa upoważnia zgromadzenie wspólników lub radę nadzorczą, w trzecim wymagana jest zgoda innego podmiotu (np. wojewody czy organu samorządu terytorialnego). Nie ulega wątpliwości, że w tej ostatniej sytuacji, zgoda innego podmiotu powinna być udzielona na piśmie z podpisem notarialnie poświadczonym (art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h.).

W rozpoznawanej sprawie występuje natomiast sytuacja druga, albowiem w świetle paragrafu 10 umowy spółki, zbycie udziałów spółki jest uzależnione od

zgody zgromadzenia wspólników. Przepisy kodeksu spółek handlowych zawierają regulacje dotyczące zasad, sposobu i formy podejmowania decyzji przez korporacyjne organy spółki z o.o. w formie uchwał i należy przyjąć, że przepisy te obowiązują także w kwestii podjęcia przez wspólników uchwały w przedmiocie zezwolenia na zbycie udziałów, wyłączając stosowanie art. 63 § 2 k.c. w związku z art. 180 k.s.h. W świetle regulacji kodeksu spółek handlowych dopuszczalne jest więc podjęcie przez wspólników pisemnej uchwały, wyrażającej zgodę na zbycie przez wspólnika udziałów, w trybie przewidzianym w art. 227 § 2 k.s.h., skoro kodeks spółek handlowych nie przewiduje wymogu podjęcia takiej uchwały na zgromadzeniu wspólników (por. 231 § 2 k.s.h.) czy podjęcia uchwały zaprotokołowanej przez notariusza (jak przykładowo w sytuacjach wskazanych w art. 255 § 3 czy 270 punkt 2 k.s.h.). Podjęcie przez wspólników uchwały z dnia 4 września 2008 r. w trybie art. 227 § 2 k.s.h. nie naruszyło postanowień paragrafu 10 umowy spółki, skoro art. 227 § 1 k.s.h. przewidując, że uchwały wspólników są podejmowane na zgromadzeniu wspólników, daje wspólnikom możliwość podjęcia zgodnej decyzji o powzięciu uchwały bez odbycia zgromadzenia, jeżeli wszyscy wspólnicy wyrażą na piśmie zgodę na postanowienie, które ma być powzięte, albo na głosowanie pisemne, a taka sytuacja niewątpliwie miała miejsce w niniejszej sprawie .

Podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd Najwyższy jest bezwzględnie związany zakresem zaskarżenia oraz rozpoznaje skargę kasacyjną tylko w granicach podstaw wskazanych przez stronę. W pismach procesowych strony pozwanej, składanych w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji, przewija się wątek związany z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2011 roku w sprawie ...565/11, w którym Sąd ten ustalił, że nie istnieje uchwała wspólników spółki „H. T. & L.P.” sp. z o.o. w W. z dnia 4 września 2008 roku, dotycząca wyrażenia zgody na zbycie udziałów własnych spółki (k. 495 akt sprawy). Kwestii znaczenia tego wyroku dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy poświęcona jest część uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (strony 16-19), jednakże brak stosownych zarzutów kasacyjnych odnoszących się do tych wywodów Sądu drugiej instancji, powoduje, że usuwają się one spod oceny Sądu Najwyższego bez względu na ich znaczenie dla wyniku rozpatrywanej sprawy.

W tym stanie rzeczy, skarga kasacyjna strony pozwanej podlegała, jako bezzasadna, oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.